

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného složený z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, LL.M., členů JUDr. Jiřího Zavázala a Mgr. Michaela Květa a přísedících JUDr. Jana Jakovce, Mgr. Olgy Rosenkranzové, Ph.D. a Mgr. Lukáše Trojana projednal v ústním jednání dne 10. 6. 2019 kárný návrh ze dne 17. 4. 2019 a návrh na schválení dohody o vině a kárném opatření ze dne 23. 5. 2019 kárného navrhovatele: **předseda Okresního soudu v Teplicích Mgr. Jan Tichý**, sídlem U Soudu 1450/11, Teplice 2, proti kárně obviněnému: **Mgr. Martin Parolek, soudce Okresního soudu v Teplicích**, nar. X, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, přiměřeně aplikovaného v kárném řízení dle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, na návrh kárného navrhovatele

s e s c h v a l u j e d o h o d a o v i n ě a k á r n ě m o p a t ř e n í ,

kteřá byla uzavřena v sídle Okresního soudu v Teplicích dne 21. 5. 2019 mezi kárným navrhovatelem, předsedou Okresního soudu v Teplicích Mgr. Janem Tichým, a kárně obviněným soudcem Okresního soudu v Teplicích Mgr. Martinem Parolkem,

a

Mgr. Martin Parolek,
soudce Okresního soudu v Teplicích,

s e u z n á v á v i n n ý m

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

ž e

jako soudce (předseda senátu) Okresního soudu v Teplicích v trestní věci sp. zn. 7 T 46/2018, vedené proti obžalovanému M. Ch.i, nar. X, pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, která mu byla přidělena k projednání a rozhodnutí dne 16. 11. 2018, řádně nepřezkoumal, zda není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, a vykonával úkony směřující k jejímu rozhodnutí, v rámci nichž jako předseda senátu nařídil hlavní líčení, které se konalo ve dnech 11. 12. a 13. 12. 2018, a zúčastnil se (jako předseda senátu) vydání rozhodnutí (usnesení ze dne 11. 12. 2018, č.j. 7 T 46/2018-946) o ponechání obžalovaného ve vazbě z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) trestního řádu a současně o zamítnutí jeho žádosti o propuštění z vazby na svobodu, to vše přesto, že byl z vykonávání úkonů trestního řízení v této věci vyloučen z důvodů uvedených v § 30 odst. 2, odst. 3 trestního řádu, neboť dne 26. 4. 2018, v době jeho dočasného přidělení ke Krajskému soudu v

Ústí nad Labem, byl členem senátu, jenž v přípravném řízení, usnesením ze dne 26. 4. 2018, č.j. 5 To 156/2018-28, zamítl stížnost obžalovaného Ch. proti rozhodnutí soudce Okresního soudu v Teplicích ze dne 13. 4. 2018, č.j. 0 Nt 23/2018-15, jímž byl obžalovaný vzat do vazby, přičemž v důsledku tohoto nezákonného postupu Mgr. Parolka Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 16. 1. 2019, č.j. 4 To 27/2019-1000, ke stížnosti obžalovaného zrušil usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 11. 12. 2018, č.j. 7 T 46/2018-946, a téhož dne přikázal, aby byl obžalovaný ihned propuštěn z vazby na svobodu, což se následně stalo a obžalovaný, u něhož jinak byly shledány důvody pro jeho ponechání ve vazbě, je nyní stíhán na svobodě.

t e d y

zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l k á r n é p r o v i n ě n í

podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů,

a z a n ě s e m u u k l á d á

kárné opatření

d ů t k a

podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh kárného řízení

[1] Předseda Okresního soudu v Teplicích (dále též „navrhovatel“) podal dne 17. 4. 2019 podle § 8 odst. 2 písm. g) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „kárný zákon“), k Nejvyššímu správnímu soudu jakožto soudu kárnému návrh na zahájení kárného řízení proti soudci tohoto soudu Mgr. Martinu Parolkovi (dále též „kárně obviněný“ nebo „soudce“). Obvinil ho ve smyslu § 86 a 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, z toho, že v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 7 T 46/2018 nařídil jako předseda senátu hlavní líčení a rozhodoval o ponechání obžalovaného ve vazbě, ačkoli byl z vykonávání úkonů v tomto trestním řízení vyloučen, neboť v průběhu své stáže u Krajského soudu v Ústí nad Labem byl členem senátu, který v přípravném řízení rozhodoval o stížnosti obžalovaného proti rozhodnutí soudce Okresního soudu v Teplicích o vzetí do vazby. V důsledku toho Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil usnesení Okresního soudu o ponechání obžalovaného ve vazbě a obžalovaný, u něhož jsou dány vazební důvody, je stíhán na svobodě. Kárný navrhovatel uvedl, že o vyloučení kárně obviněného soudce z vykonávání úkonů trestního řízení ve věci sp. zn. 7 T 46/2018 rozhodl Okresní soud v Teplicích usnesením ze dne 24. 1. 2019 č. j. 7 T 46/2018-1017; následně byla věc přidělena jinému soudci v souladu s rozvrhem práce. Dle názoru kárného navrhovatele je zřejmé, že kárně obviněný soudce vykonával úkony trestního

řízení, ačkoli z nich byl vyloučen proto, že v projednávané věci rozhodoval o vazbě obžalovaného [§ 30 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů] a zároveň se zúčastnil rozhodování u soudu vyššího stupně (§ 30 odst. 3 trestního řádu), což v konečném důsledku vedlo k propuštění obžalovaného, jemuž je kladeno za vinu mimo jiné spáchání násilných zločinů vůči několika poškozeným, na svobodu. Tím dle názoru kárného navrhovatele soudce porušil povinnost vykonávat svou funkci svědomitě, zdržet se všeho, co by mohlo narušit její důstojnost anebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů a vykonávat svou funkci v souladu se zájmem na řádném výkonu soudnictví. Za uvedené kárné provinění navrhl kárný navrhovatel uložit kárně obviněnému opatření v podobě snížení platu o 10 % na dobu čtyř měsíců.

[2] Ve vyjádření ke kárnému návrhu doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 17. 5. 2019 kárně obviněný uvedl, že si své pochybení uvědomuje, doznává je a lituje ho. Upozornil na atypičnost případu, neboť mu byl poprvé předložen spis, v němž nerozhodoval o vazbě jako soudce soudu prvního stupně, což by snadno zjistil, ale u soudu druhého stupně, jehož rozhodnutí bylo označeno pouze jménem předsedkyně senátu, nikoli jménem kárně obviněného. Kárně obviněný si neuvědomil, že se doba vydání rozhodnutí překrývá s dobou jeho stáží u Krajského soudu v Ústí nad Labem, a nenapadlo jej hned připojit Nt spisy týkající se rozhodování o vazbě. Vzhledem k počtu věcí, u nichž po dobu stáží přisedal, si nevybavil ani jméno obžalovaného. Při hlavním líčení, kde měl spisy Nt k dispozici, již kárně obviněného nenapadlo znovu zkoumat podmínky řízení. Následky svého provinění nemůže kárně obviněný soudce napravit, vezme si z nich však ponaučení. Výtky, které mu byly uděleny, se snaží respektovat a své chování při výkonu funkce zlepšit, samotné kárné řízení vnímá jako poslední varování.

[3] Předseda senátu zaslal vyjádření kárně obviněného kárnému navrhovateli a zároveň se jej s ohledem na okolnosti případu a stanovisko kárně obviněného dotázal, zda neuvažuje o uzavření „dohody o vině a kárném opatření“ s odkazem na usnesení jiného kárného senátu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 13 Kss 5/2018-71, podle něž na základě § 25 zákona č. 7/2002 Sb. lze v již zahájeném řízení o kárné odpovědnosti soudců přiměřeně použít právní úpravy institutu dohody o vině a trestu (kárném opatření) podle § 314o a násl. trestního řádu, a zejména na rozhodnutí ze dne 15. 4. 2019 č. j. 11 Kss 8/2018-199 (popřípadě ze dne 18. 4. 2019 č. j. 13 Kss 5/2018-116), jímž byla v jiném kárném řízení dohoda o vině a kárném opatření schválena a v němž se kárný senát vyjádřil k podmínkám a parametrům takové dohody. Uvedená výzva byla zaslána na vědomí i kárně obviněnému.

[4] Dne 28. 5. 2019 obdržel kárný senát sdělení kárného navrhovatele ze dne 23. 5. 2019, že na základě výzvy soudu uzavřel s kárně obviněným dohodu o vině a kárném opatření. K tomuto sdělení byla přiložena dohoda o vině a kárném opatření uzavřená dne 21. 5. 2019 v sídle Okresního soudu v Teplicích, v níž kárně obviněný prohlásil, že se dopustil skutku vymezeného ve výroku tohoto rozhodnutí, přičemž kárný navrhovatel a kárně obviněný se dohodli na uložení kárného opatření v podobě důtky. K tomu kárný navrhovatel ve svém sdělení uvedl, že sjednané kárné opatření považuje za dostatečné, a to jak s přihlédnutím k postoji kárně obviněného, tak k okolnostem, které vytykaný skutek provázely. Kárný navrhovatel zároveň očekává, že kárně obviněný soudce bude napříště postupovat pečlivě a obdobného skutku se nedopustí, neboť samotné kárné řízení na něj má silný preventivně výchovný účinek.

[5] Na jednání kárného soudu konaném dne 10. 6. 2019 kárný soud vyslechl návrh na schválení dohody o vině a kárném opatření a vyjádření kárně obviněného (§ 314q odst. 3 trestního řádu), který potvrdil, že své prohlášení o spáchání skutku, za který je kárně stíhán, učinil dobrovolně a bez nátlaku, že sjednané dohodě rozumí, je mu zřejmé, co tvoří podstatu skutku, jaká je jeho právní kvalifikace a jaká kárná opatření za něj zákon stanoví. Předseda senátu podal stručnou zprávu o dosavadním průběhu řízení a konstatoval podstatný obsah spisu. Kárný senát

po krátké tiché poradě dospěl k závěru, že proti předložené dohodě o vině a kárném opatření nemá výhrady. Předseda kárného senátu proto uzavřel, že dokazování se pro nadbytečnost provádět nebude (§ 314q odst. 5 trestního řádu).

II. Posouzení kárného soudu

[6] Kárný soud považuje možnost uzavřít dohodu o vině a kárném opatření za vhodné vyústění kárného řízení. V první řadě jde o projev žádoucí sebereflexe na straně kárně obviněného soudce (k tomu srov. výše citované rozhodnutí kárného senátu č. j. 11 Kss 8/2018-199). Především v případech, kdy je kárným návrhovatelem předseda soudu, u něhož kárně obviněný soudce působí, sjednání a uzavření dohody o vině a kárném opatření posouvá vztah kárného návrhatele a kárně obviněného do roviny spolupráce namísto postavení proti sobě stojících stran řízení. To jistě přispěje k lepší atmosféře na pracovišti a umožní to vedení soudu lépe pracovat s kárně obviněným soudcem na odstranění nedostatků, jež jsou předmětem kárného návrhu.

[7] Kárný soud konstatuje, že schválení dohody o vině a kárném opatření nebrání, že při jejím sjednávání neměl kárně obviněný obhájce. Podle § 36 odst. 1 písm. d) trestního řádu je sice sjednávání dohody o vině a trestu případem nutné obhajoby, avšak trestní řád se v řízení o kárné odpovědnosti soudců aplikuje pouze přiměřeně (§ 25 kárného zákona), každé jeho v úvahu přicházející ustanovení je tak třeba zvažovat vzhledem k povaze kárného řízení. Účelem nutné obhajoby při sjednávání dohody o vině a trestu je především ochrana obviněného, z jehož strany se vyžaduje kvalifikované jednání o návrhu trestu (ochranného opatření, náhrady škody či bezdůvodného obohacení), což předpokládá dostatečné právní znalosti v oblasti trestního práva, přičemž obsah dohody je klíčový pro konečné rozhodnutí soudu ve věci [srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 193/2012 Sb., kterým byl institut dohody o vině a trestu zaveden, sněmovní tisk č. 510/0, 6. volební období, www.psp.cz]. V kárném řízení však není vzhledem k jeho účelu taková ochrana nezbytná, neboť kárně obviněným je právní profesionál, u něhož lze předpokládat, že bude schopen svá práva účinně hájit sám (*nota bene* v projednávaném případě, kdy je kárně obviněný trestní soudce), nadto byl kárně obviněný již na počátku řízení a znovu při jednání poučen o svém právu zvolit si obhájce a tohoto práva nevyužil.

[8] Předložená dohoda vyhovuje zákonným požadavkům. Vymezení skutku nebylo mezi stranami řízení sporné a odpovídá obsahu spisu.

[9] Sjednané kárné opatření vyhodnotil kárný soud jako přiměřené. Vycházel především ze sebereflexe, lítosti a snahy po nápravě, které kárně obviněný soudce projevil a o jejichž upřímnosti kárný soud nepochyboval, jakož i ze sdělení kárného návrhatele, že samotné zahájení a vedení kárného řízení má na kárně obviněného „silně preventivně výchovný účinek“. Kárný soud přihlédl i k tomu, že pochybení kárně obviněného, jakkoli bezesporu zaviněné, je pochopitelné (nikoli však prominutelné). Přispěla k němu i neblahá praxe trestních soudů neuvádět v návěti usnesení jmenovité složení celého senátu, o jehož rozhodnutí jde (zřejmě s oporou v § 134 odst. 1 trestního řádu, byť ani toto ustanovení nevylučuje, aby – nad rámec minimálních formálních požadavků na písemné vyhotovení usnesení – byla jména členů rozhodujícího senátu uvedena). Po soudci nelze žádat, aby si pamatoval každou z několika set věcí, které rozhodoval, a ačkoli se měl seznámit s celým trestním spisem včetně spisu vazebního, to, že tak neučinil, svědčí o neuvědomění si možných souvislostí (jak kárně obviněný uvedl, situace, do které se dostal, pro něho byla nová), nikoli o vědomě nedbalém (či dokonce úmyslném) jednání. Proto se důtka, na níž se kárně obviněný s kárným návrhovatelem dohodl, jeví jako dostatečný postih, jímž je cíl kárného řízení naplněn (k tomu srov. především odst. 16 výše citovaného usnesení č. j. 11 Kss 8/2018-199).

P o u č e n í: Odvolání proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné.

V Brně dne 10. června 2019

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda kárného senátu